

til den forrige Samling, at tænke sig, hvilken Senning de Herrer ville søge; de ville rimeligvis eller muligvis søge at tilveiebringe — under en blid og uftadelig Form ligesom forrige Gang — en i formel Henseende absolut Fordømmelse af dette Skridt, men samtidig eller umiddelbart derefter i Realiteten ganske eller i det Væsentlige at komme Regjeringen imøde. Muligvis vil deraf opstaa en lille pieblikkelig Konflikt af samme Art som den, der opfyldte hin berømt Dag den 8de November, en lille Konflikt om de Ord, de Udtryk, bag hvilke Estergivenheden skal søge sin Undskyldning; men vi vide, at en saadan Konflikt, selv om den fører til Fællessubvalg, ikke kan føres om Ord, naar selve Sagen er opgivet. Vi tør altsaa i saa Henseende vente en virkelig og smuk Estergivenhed fra de Herrer's Side. Jeg ser i den Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds aabnede Forhandlingerne, og den Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds bevarede den, et Haandslag, som blev giuet, og et Haandslag, som blev modtaget; det er ikke et Haandslag om, at de ville danne et Parti, paa ingen Maade, det er to Partier, som fremdeles staa maaste noget skinsyge lige overfor hinanden; men det er kun af Navn, i Gjærningen komme de til at gaa sammen, og det fremgaar med tilstrækkelig Tydelighed, forekommer det mig, af de Herrer's Udtalelser under den hidtilværende Behandling af Finantsloven. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds har Fortjenesten af meget klarere, og jeg tror virkelig oprigtigere end det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds at have betegnet vor, Mindretale's Stilling, men han har dog ikke fuldkommen Ret, naar han f. Ex. sagde, at vi vilde være henviste til at stemme for ethvert yderliggaaende Forslag, der bliver fremsat her; thi med den Erklæring for Die, som vi have, kan det meget let tænkes, at der fremkommer yderliggaaende Forslag af den Art, at vi ikke blot selv kunne se, men maaste endogsaa paaavise, at der bag disse Forslag ikke staar nogen Willie til at gjenneføje dem, og om vi skulde gaa med til saadanne Forslag eller ei, maa i høt Grad bero paa Omstændighederne. — Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds brugte ogsaa et andet Udtryk, som jeg vil tillade mig at gjøre en besteden Indvending imod. Han bemærkede, at det havde viist sig, at der var Mange, som opstattede den provisoriske Loos Udstedelse paa en anden Maade, end vi betragte den, altsaa som lovlig. Jeg tillader mig at bemærke lige over for det ærede Medlem, at jeg tror, at der er meget Faa, som i Hjertet betragte den paa anden Maade end vi. — Jeg skal derefter tillade mig at henvende nogle faa Bemærkninger til den meget ærede Finantsminister navnlig angaaende de Indvendinger, som han i sit Foredrag i næstforrige Møde henvendte

til mig i Anledning af mine Ytringer angaaende Vestindien. Den ærede Minister udtalte sig omtrent saaledes, at de Principer, paa hvilke Fællessufferfogierne vare baserede, havde viist sig at være rigtige, men at Feilene havde viist sig ved Udførelsen; hertil kom, at der var betydelige Forandringer nødvendige, og dem havde Selskabet ikke selv kunnet sætte igjennem. Jeg maa lige overfor den meget ærede Minister tillade mig at bemærke, at det i det Væsentlige er det Samme, som mine Anker mod Anlaget af Sufferfogeriet gif ud paa, at man nemlig ikke havde udført det Anlæg med den fornødne Indsigt og Omsigt, saaledes, at man, allerede inden Ulykken indtraf, havde set, at der udkrævedes betydelige Ofre for at bringe dette Anlæg til at svare til sin Hensigt. Men vigtigere end dette er jo den nuværende Situation, som er indtraadt, thi hele Spørgsmaalet om Fællessufferfogierne maa jo næsten betragtes som et forbigaengent eller i alt Fald som et hvilende Spørgsmaal. Vigtigere er Spørgsmaalet om den nuværende Tilstand, og navnlig hvorledes Staten bør stille sig lige overfor den, og jeg vil lige overfor den meget ærede Finantsminister tillade mig at fremhæve, at det har jeg aldeles ikke udtalt mig om, jeg har tvertimod med Forsæt undgaaet at gjøre nogen Hentydning til, hvad Anslaget til Oprøret var, jeg har tvertimod med Forsæt brugt det meget neutralt Udtryk: „Ulykkerne“ og ikke i allermindste Maade indladt mig paa en nærmere Undersøgelse deraf. Jeg skal heller ikke her fordybe mig i Anslagene til Oprøret, det vil jo komme tilstrækkelig frem paa et senere Stadium, naar de Oplysninger fremkomme, som den ærede Minister har bebudet. Men idet, jeg har udtalt det, jeg har udtalt, aldeles principielt uden Hensyn til, hvem der har Skyld for Oprøret, tror jeg ikke, at jeg staar saa ganske ene, som den ærede Minister antog, med den Ansættelse, at der maa sættes et Punktum for den danske Statskasses Offerberedvillighed lige overfor de vestindiske Kolonier. Jeg skal tillade mig at minde om, hvor stor denne Koloni er. St. Croix er en Ø af Møens Størrelse, og med en halv Gang saa mange Mennesker som Møen, med omtrent lige saa mange Indbyggere som Larhus, altsaa nogle og tyve Tusinde Mennesker. Til denne Ø have vi udlaant 1,600,000 Kr., dels til Kommunen, dels til Fællessufferfogeriet, der svarer til et Laan til Kongeriget Danmark paa 120—130 Mill. Kr. Vi have i en Række af Aar eftergivet dem deres Statter og den faste Statsafgift af 104,000 Kr., det vil omtrent svare til Gammelstattsens Bælsb for Danmark. Og hvorfor have vi eftergivet det? Det er ikke paa Grund af Oprøret, det er for at ophjælpe Den under de ugunstige økonomiske Forhold. For Regjeringen tænkt paa at eftergive Danmark Gammelstatten under de uheldige Forhold, som nu eksistere eller under endnu mere ugunstige For-